

τοὺς προκατόχους αὐτοῦ διδασκάλους ἐν Ἀδριανουπόλει λέγει, «αὐτὸς ἐγὼ ἐγενόμην αὐτοῦτος καὶ αὐτῶς ἐκείνων καὶ εἰς τοὺς ἐπ' ἐκκλησίας αὐτῶν πανηγυρικοὺς λόγους, καὶ εἰς τὰς ἐπὶ τοῦ σχολείου τῶν μαθημάτων ἐξηγήσεις ... με πόσῃ ἀκρίβειᾳ ἐπατηροῦσαν τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς ἱστορικῆς. . . καὶ τῶν μαθητῶν ἐπήνεσαν τὴν πρὸς ἑλλήλους ἀμίλλαν . . . Ὅποθεν δὴλον, ὅτι παρέστη οὗτος οὐχ ἀπᾶς ἀκροατὴς τῶν προκατόχων αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἰδίᾳ διανομὴν νὰ κρίνῃ καὶ ἐκτιμῇ τὴν ἐργασίαν αὐτῶν. Ἦσαν δὲ οἱ προκατόχοι αὐτοῦ οὗτοι «οἱ κατὰ καιροὺς εἰς ἡμᾶς(sic) χρηματίσαντες διδασκαλοὶ, ὁ ἐκ Λαρίσης κὺρ Μάρκος, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ μαθητὴς αὐτοῦ ὁ ἐκ Λιτίνης Δημήτριος, καὶ μετ' ἐκείνων ὁ Βοθρονεὺς κὺρ Ἀθανάσιος**», εἰτα ὁ ἐξ Ἰωαννίνων κὺρ Ζώης, καὶ τελευταῖον κὺρ Ἀλέξιος ὁ Σπανός***». Οὕτω Σταμάτιος ὁ Παπᾶ, γράφων τῷ 1733, ἀπαριθμεῖ 5 προκατόχους αὐτοῦ διδασκάλους τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου Ἀδριανουπόλεως, διδάξαντας ἐν αὐτῷ κατὰ - συνεχῆ πάντας ἰσως - διαδοχικὴν ἀλλήλουχίαν, καὶ ἐπὶ σειράν ἀνῶν πάντως ἐτῶν ἑκάστος, οὐχὶ δὲ διδοκίμους, ὥς ἐκ τῶν ἀνωτέρω λόγων τοῦ Σταματίου δὴλον γίνεται.

Τὰς ἐλλείψεις, ἡ μάλιστα κατὰ τὸν Σταμάτιον, τὴν τὴν μίαν καὶ μόνην, ἀλλ' οὐσιώδη ἑλλειψιν τῆς σχολῆς Ἀδριανουπόλεως, τελευτώσης τῆς 17ης καὶ ἀρχομένης τῆς 18ης ἑκατονταετηρίδος, ἑλλειψιν μεταδοσαν κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ ἔργον αὐτῆς, ἐνδιαφέρον καὶ διδακτικὸν ἀπὸ γλωσσικῆς ἀπόψεως ἰδίᾳ, νὰ ἀκούσων περιγραφομένην ὑπ' αὐτοῦ τοῦ μακαρίου διδασκάλου . . . Συνάγεται λοιπὸν ὅτι μὴτε οἱ διδάσκαλοι ἐπαύσαν ἀδόκιμοι, μῆτε οἱ μαθηταὶ ἀνεπίδεκτοι, ἀλλ' ὁ καιρὸς μὲ τὸ νὰ ἦτον ἀνεπιτήδειος καὶ ἀσύμμετρος, διὰ τοῦτο μῆτε τὸ σχολεῖον ἦλθεν εἰς ἀψῆρσιν πλείονα, μῆτε οἱ σχολαστικοὶ (οἱ μαθηταὶ δὴλ.) εἰς ἐπίδοσιν μείζονα. Ἐπειδὴ ἄλλοι μὲν ἀπὸ αὐτοῦς εἰς τὴν ἀρχὴν ἀκόμη, πρὶν τοῦ δὴλ. νὰ δοκιμασθῶν, οὐδ' ἄκριος ὁ φασί χεῖλεισι, τὴν γλυκύτητα τῆς παιδείας, ἐβδολοχοῦσαντες τάχα ὑπὸ πενίας, ἔλιπον τὸ σχολεῖον, ἄλλοι δὲ πάλιν ἐφθασαν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς παιδείας, διὰ νὰ ἐπὼ ἐξῆ, μόνον ὅτι εἶδον τὸ πικρὸν ἐξῆ αὐτῆς, ἐμίσεισαν (ἀπεχώρησαν) ἀπὸ τοῦ σχολείου, καὶ αὐτοὶ χωρὶς ποσῶς νὰ δοκιμασθῶσιν ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ τῆς, καὶ ἄλλοι εὐθὺς ὅπου ἤρχισαν νὰ εἰσέρχωνται σχεδὸν εἰς τὰ

αὐτὰ πρόθυρα, πρὶν μὲν κρούσαντες, ἔφγουν χωρὶς νὰ γευθῶσιν καὶ ὀλίγον τίποτε, καὶ ἄλλοι κοντολογίᾳ, ἐκεῖ ὅπου ἤρχισαν νὰ ἡδύνονται κατὰ τι καὶ νὰ ἐβδοκίμωσιν περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, στενοφωροῦμενοι τάχα ἀπὸ τὰ ἔξωδα, οἱ ἔτρεβαν πολλὰ, καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅτι παρῆλθῃ (sic) ἐπὶ πολλὴ ἀνεχώρησαν καὶ αὐτοί. Ὡστε ὅπου τῶρα καθὲς στοχαστικὸς . . . εἰμπορεῖ . . νὰ γνωρίσῃ τὸ αὐτὸ» κλπ.

Ἄξια ἐν τέλει ἀναγραφῆς, ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου διδασκάλου, καὶ τοῦ σύστημα καὶ ἡ μέθοδος, ἦν «κατὰ τοὺς τρόπους τῶν ἀρίστων διδασκάλων», ὥς λέγει, θὰ ἠκολούθει. Πρὸ πάντων μὲν θέλω διδάξαι (sic) τοὺς μαθητὰς μου νὰ ἐξωσι τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ἐριζομένους εἰς τὰς ψυχὰς καὶ καρδίας των, ὅτι κατὰ τὸν σοφὸν Σολομῶντα, ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου. Ἐπειτα δὲ νὰ τρέφωσιν εἰς αὐτὰ μέσια τὴν ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια τὴν κατὰ Θεὸν ἀγάπην, ἀγάπην γὰρ, καθὼς λέγει ὁ μέγας Βασιλεὺς ἐστὶ σύνδεσμος τελειώσεως ἀπάσης. Πρὸς τοῦτους νὰ τηρῶσι θερμῶς τὰ θεία προστάγματα, καὶ ὑπακούωσι μετὰ χαρὰς τοῦς γεννητόρας, ὅτι εὐχαὶ γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἰκῶν, νὰ ποριμῶσι τὸν μεγαλητέρον (sic), ἐν ᾧ γὰρ φησὶ μέτρον μεριεῖται ἀντιμετρηθήσεται τὴν, καὶ νὰ μὴ καταφρονῶσι τέλος τοὺς νεωτέρους. Ὅρατε, λέγει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, «μὴ καταφρονήσετε ἐνός τῶν μικρῶν». Τοιαύτην ἀρχὴν καὶ θεμέλιον τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ καταβαλόμενος ὁ εὐσεβὴς διδάσκαλος δικαίως τὴν σχολικὴν ἐμπειρίαν καὶ μάθησιν ἀποκαλεῖ μικρὸν ἀνωτέρον, «δικαιοπραγίαν» (μὲ τὸ νὰ μὴν ἦτον ὁ καιρὸς ἀνάλογος εἰς τὴν ἀπόκριναν τῆς παντελοῦς δικαιοπραγίας). Μετὰ ταῦτα, ἐξακολουθεῖ ὁ Σταμάτιος, θέλω τοὺς διεγείρει τὸ πρόθυμον μὲ τὰς συνεχεῖς διδασκαλίας εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ καλλίστου θηράματος τῶν μαθημάτων, εἰς τὴν μετὰ προσοχῆς ἀνάγνωσιν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν (τῶν ἐλλήνων δὴλ. καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων), εἰς τὴν ἀποσπείμωσιν τῶν ἑγκριτοτέρων νοημάτων, περιόδων, κανόνων καὶ λέξεων, εἰς τὴν ἀποστοματίαν τῶν ἀναγνωσμένων καὶ ἀποσπαιμμένων, καὶ ἐπάνω εἰς ὅλα θέλω τοὺς παρακινεῖ εἰς τὴν μελέτην καὶ ἀσκήσιν τῶν προδεδιδαγμένων καὶ προεργωμένων, ὅτι ἐξῆ μὰς διδάσκει ὁ διδάσκαλος πάσης τῆς οἰκουμένης, Ἰωάννης φημὶ ὁ Χρυσόστομος, ἀναμνησκόμεθα, λέγει, τὰ βεβρωμένα. Καὶ αὐτὰ πάλιν τὰ μαθήματα καὶ τὰς ἐξηγήσεις θέλω τοὺς τὰς παραδίδει μῆτε ἐκ διαλειμμάτων καὶ διακεκομνῶς, μῆτε κατὰ συνέχειαν καὶ ἀδιακόπως, ὅτι ἐπερβολὴ καὶ ἑλλειψὶς κακία. Ἀλλὰ θέλω τοὺς ἀναγκάζει, καθὼς λέγει ὁ κοινὸς καὶ παροιμιώδης λόγος, σπεύδων βραδέως . . ὀλίγον κατ' ὀλίγον θέλω σπουδάζει νὰ προβαίνουν εἰς αἰσῆσιν καὶ προκοπὴν, δίδοντας εἰς τὸν καθένα κατὰ τὸ δεκτικὸν τοῦ νοῦς του τρόπον τινὰ καὶ

** Τούτου μνημονεύει ὁ Παρναίκας σημειούμενος αὐτὸν οὕτω Ἀθανάσιος ὁ Βουθρωτινός.

*** Καὶ τούτου μνημονεύει ὁ Παρναίκας, ὅς ἀναφύρων καὶ Σταματίου τὸν Παπᾶ σημειοῦται αὐτὸν διδάξαντα ἐν τῇ ἐν Ἀδριανουπόλει σχολῇ περὶ τοῦ 1738 καὶ 1739. Ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ ἀπαγερθέντος τῷ 1733 κατὰ τὴν ὁσὸν ὁπωσδήποτε ἀνδλημὴν ὑπ' αὐτοῦ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ δὴλον ὅτι ἤρπαστο διδασκὼν ἀπ' αὐτοῦ πιθανώτατα τοῦ 1833.

τὸ σιτομέτριον . . . Τελευτῶν ὁ Σταμάτιος, ὅπως ἀποδώσῃ τοὺς προσδοκωμένους καρποὺς ἡ διδασκαλία αὐτοῦ, ἀπαυτεῖ παρὰ τῶν Ἀδριανουπολιτῶν νὰ υποσχεθῶσι «βελαῖως καὶ ἀμεταθέτως» ὅτι δὲν θὰ ἀποσύρωσι τὰ τέκνα αὐτῶν ἀπὸ τῆς σχολῆς πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν σπουδῶν αὐτῶν. Τὸν ἀναγκαῖον πρὸς τοῦτο χρόνον δὲν ὀρεῖται ὁ Σταμάτιος, ἕξαστῇ δ' αὐτὸν ἀπὸ τῆς δεκτικότητος καὶ ἐπιμελείας ἑκάστου τῶν μαθητευομένων. Ἰππὶλιν διὰ νὰ ἐπισφραγίσωσι τοιοῦτο ῥόλον· τὸν λόγον λέγω τελευταῖον, ὅτε μοι καιρὸν, ὅσον καθ' ὑπόθεσιν καὶ ἡθελε κάμῃ χρεῖα, ἡ πολλὴ ἡ ὀλίγη· μὰ χωρὶς διακοπῆν, καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς τελειώσω μαθητὴν, ὅπου νὰ σᾶς εὐφραίνῃ μετὰ τὴν ἀρετὴν εἰς πολλοὺς χρόνους». Ἄν ὁπὸ τὰς λέξεσι ταύταις δὲν ἐννοῇ τὴν προσήκουσαν τελείωσιν ἐν τῇ σπουδῇ πάντων τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἀλλ' ἔχῃ ὅτι ὅγε τὴν τελειοποίησιν ἑνὸς τινος τοῖς ὀλίγοις ἐκ τῶν μάλλον ἐδοκιμοῦντων, ἐναισθημένῳ νὰ ἀναλάβῃ κατόπιν τὰ διδασκαλικά καὶ τηροῦν τὴν Ἀδριανουπόλει, βελαιούται ἡ ἀνωτέρω εἰκασία ἡμῶν περὶ τῶν μεμνηομένων τῶν Ἀδριανουπολιτῶν κατὰ τῆς σχολῆς αὐτῶν, ὥς προκληθεῖσιν ἐν μέρει καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης νὰ προσκαλέσων διδασκαλὸν ξένον, μὴ συμπολίτην αὐτῶν. Ἐν τέλει διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν σχολείων κατὰ τοὺς δυσχεμερούς ἐκείνους χρόνους σημεῖον, ὅτι ὁ Σταμάτιος προβλέπει διακοπὴν τῶν σπουδῶν τῶν μαθητῶν καὶ ἀπὸ «συμβεληκότας».

II ΚΟΜΗΝΟΣ.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

(βλέπε συνέχειαν ἐν τῇ 401 σελίδι)

ΚΕΡΓΕΜΕ, χωρίον πρὸς βορρᾶν τοῦ Σκορδίσκου χωρίου, οὐ καὶ ἀπέχον ἡμισέως ὥρας, εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν τοῦ ὄρους, κατοικεῖται ὑπ' ὀλίγων χριστιανικῶν ὁσπιτίων μόλις δεκαπέντε· τουρκικῶν δὲ πλείστον. Ἐν αὐτῇ οὐάζεται εἰς τὴν ἀκρονυχίδα τοῦ ὄρους ναὸς τῆς Θεοτόκου, μικρὸς μὲν καὶ κυκλοειδής, ὑψηλὸς δὲ καὶ θαυμαστός, ἔχει γὰρ ὅκτω κολῶνας εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτῆς, ἐπὶ τὰς ὁποίας εἶναι ἡ τροῦλα τοῦ ναοῦ, (ὅστι εἶναι παρεμφερὴς ταῖς εἰς τὸ «Ἄγιον Ὄρος φιάλαις, ἐν αἷς ἐκτελείται ὁ κατὰ μῆνα ἁγίασμός), μεταξὺ εἰς τὰς κολῶνας φαίνεται μετὰ ταῦτα νὰ ζεῖναι τείχος ἀπὸ κάτω ἕως ἄνω, καὶ ζεῖναι αἱ κολῶναι μέσα, καὶ μεταξὺ τῶν τευχῶν ὡς ἔσθωεν τοῦ ναοῦ ὀρῶνται· ἡ κότχη τοῦ ἱεροῦ βήματος ἔξεται τῶν κολῶνων, ἐπὶ μὲν ταῖς κολῶναις ἡ ρηθεῖσα μία τροῦλα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἱεροῦ βήματος μία καμάρ, ἔξω τῶν στηλῶν ἦτοι τῶν κολῶνων*, αἵτι·

* ἐν τῇ ὡᾷ τοῦ χειρογράφου ὁ συγγραφεὺς ἰδίᾳ χειρὶ σημειοῖ ἐπ' ἀνωθεν τῶν κεφαλαιολόγων ἔχει εἰς τὸ τεῖχος· τζιν· νία, καὶ μερικά εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα.

νες παρ' ἑκάτερα τῶν μερῶν τοῦ ἱεροῦ βήματος εἰσι ἀνὰ τέσσαρα, ἅπασαι ὅκτω, καὶ ἰσόμετρα, καὶ ὡς πορφυραὶ καὶ λευκοκοκκινωτέραναι κυματοειδῆς, ἐκρυῖν ὡς ἔμαθον ὑπὸ μίας γυναικὸς λίαν γενηρακίως τοῦνομα Μαρίας, ὅτι ἵνα μὴ ἄρθωσι, ἡ συντετασθῶσιν, ὁ πάππος αὐτῆς ἱερεὺς ὡν τοῦ ναοῦ τὸν μετὰ τῶν κολῶνων τοῖχον ὅτὸ κάτω ἕως ἄνω ἐτείχισε καὶ ἐκρυῖν αὐτάς, αἱτινὲς ἔχουσιν ἴσην καὶ τὴν αὐτὴν διάστασιν ἐτέρᾳ τῇ ἐτέρᾳ. Μένονται δὲ ἡ εὐλαβὴς γραῖα αὐτῇ ὅτι ὅπισθεν τῶν κολῶνων εἰστήκεσαν αἱ γυναῖκες ἐν καιρῷ τῆς ἀκολουθίας. Ἐχει ὁ ναὸς οὗτος καὶ ἄρθηκα καὶ ἔτι ἔξωθεν ἕτερον ἄρθηκα, καὶ οἱ δύο θολοσκεπασμένοι, καὶ περὶ τοῦ ναοῦ ἐρείπια πλείστα, πῇ μὲν καμάραις, πῇ δὲ κολῶναις συντετασμέναις, πῇ δὲ θεμέλια καὶ λίθοι ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐβριμένοι, καὶ λελατομημένα σπύλαια, ἔξ ὧν ἐφαίνονται ἡ μεταστροφή αὐτοῦ ἐνός μεγίστου μοναστηρίου. Ἐντεῶθεν ρεεὶ καὶ ὕδωρ ἔξερχόμενον ἀνωθεν ἀπὸ πηγῶν, καὶ κατέρχεται κάτω εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ σμίγει μετὰ ἄλλο ρεῖμα τοῦ Σαρμουσακλή, ὅπερ καλεῖται Σάρμουσακλή σουρὶ, ἡ Σκορδίσκος ποταμός· ἐκεῖ πλησίον ὅπου σμίγει καὶ κατωτέρω εἶναι γέφυρα λιθινὴ, καὶ καλεῖται ὁ τόπος Μήσινα, τουρκιστὶ Μισιν Ὀνιοῦ, ὅτι αὐτὸν ἀνωτέρω ἦτόν ποτε χωρίον καλούμενον Μισίνα, τάνυν ἐρείπειν.

Καὶ ὁ μὲν ποταμὸς (εἰ καὶ μικρὸς, ἀλλ' αἰ καὶ διηνεκὴς ῥεῖν ἐστὶν) κλίνει πρὸς τὰ δεξιὰ, καὶ κατ' εὐθείαν πρὸς δυσμὰς τρέχων ἐγγὺς τῇ Καισαρείᾳ ὡς προέφημεν· ἡμεῖς δὲ κλινόμεντες πρὸς ἀριστερά, ὑπὸ τὰς ὑψηλείας τοῦ Σκορδίσκου ὄρους καθ' ὁδόν, ἐρχόμεθα εἰς τινὰ ρεῖμα (καυτὸ ἐκ τοῦ Σκορδίσκου ρεεὶ) κατέλπει ὁτόπος Μερτζεμὲκ τερεσί, ἦτοι ρεῖμα φακῆς*, τὸ ὅποιον ρεῖμα κατεβάλλει ἀνωθεν τοῦ ὄρους, εἰς εἶδος φακῆς καὶ σίτου ἴδιον καὶ ἀπαράλλακτον, καποῖαις πετρίτλαις μικραῖς παρεμφερεῖς καὶ ὁμοίας τῆς φακῆς καὶ τοῦ σίτου· ἀδαται λότος, ὅτι αὐταὶ αἱ πετρίτλαι ἦσαν ποτὲ ἀληθεῖς φακαὶ, καὶ αἱ σῖτοι, καὶ ὑπὸ θείας ὀργῆς μετετράπησαν εἰς πέτραις, αἱ ὁποῖαι πάμπολλαι εὐρίσκονται· εἰς αὐτὸ τὸ ρεῖμα, ἔξ ὡν κάτω, ἔνεκα θαυμασμοῦ καὶ δεξιέως, ἔλαβον καὶ ἔχω. Ἀνωτέρω δὲ τοῦ ρεῖματος κατὰ τὰ πλάγια τοῦ ὄρους ἐπὶ λόφου τινὸς εἶναι ἐρείπειν ἐκκλησίαν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ἔνθα καὶ ἄλλη ὁδὸς ἐν ὅρεσι ἐστὶ διὰ τὸν φόβον τῶν ἱππέων ληστῶν ἡ ἀπὸ Γέρκεμε ἄγρουα εἰς Σκοπὴν, ἡ ἢ δι' ἧς ἐρχόμεθα· τὸ

* ἐν τῇ ὡᾷ ἡ ἰδία χεὶρ γράφει «φακὴ ρεῖμα—κατὰ τοὺς φυσιολόγους, ἴσως αὐταὶ αἱ λιθωμέναι φακαὶ νὰ ἦσαν ποτὲ ἀληθεῖς φακαὶ, καὶ εἰς καιρὸν τοῦ παγκοσμίου κατακλυσμοῦ νὰ ἐλιθώθησαν καὶ ἐκβρῶσαν ὑπὸ τὴν, καθὼς καὶ εἰς πολλὰ βουνὰ εἶδον ὁστρακοδέματα τῆς θαλάσσης ἐλιθωμένα, ἡ κολημένα εἰς τὰς πέτρας, ἡ διεσκορπισμένα, ἡ εἰς τὴν τὴν κρυμένα, καὶ ἀπὸ τὴν βροχὴν ἐβγαίνουσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, μ' ἰδὼν [ὅτι] τὰ βουνὰ ἀπέχουσι τῆς θαλάσσης μακρὰν».

δπερ ρηθὲν ρεύμα τῆς φακκῆς ἀπέχει τοῦ Γέρκεμε μιάς ὥρας διάστασιν· καὶ ἐντεῦθεν κατὰ μὲν εὐθείαν τῆς ὁδοῦ ἀνερχόμενοι τὴν ἐπ' ἀντικρὺ ἀνωφερῇ ὄχθην ὑπάγοντες διὰ μιάς ὥρας εἰς Ἀγρίνην χωρίον, εἰ δὲ κλίνοντες πρὸς τὰ δεξιὰ διὰ τοῦ κάμπου, ἀπερχόμεθα διὰ πέντε ὥρων εἰς Καισάρειαν. Ἄλλ' ἀφήσωμεν κοί τὰ δύο ταύτας ὁδοὺς, καὶ ἀνέλθωμεν διὰ τοῦ ρηθέντος ρεύματος ἐπάνω ἐν τῇ ὀρεινῇ ὁδῷ τοῦ Γέρκεμε πρὸς τὴν Σκοπὴν, ἔνθα ὁ Σκορδίσκος λαμβάνει ἕτερον ὄνομα, καλούμενον Κουραμάς ταγί, ἥτοι Κουραμάσιον ὄρος λέγεται καὶ ὁ παρ' αὐτῷ κάμπος Ἀγίλιν τραλασί, ἥτοι καλοκαρινὸς κάμπος τῆς ἀγίας Ἑλένης, ἡ κάμπος τοῦ Κοραμασίου

ΤΑΞΙΑΡΧΙ, χωρίον παλαιόν, ἔχον τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τὸ ἐν αὐτῷ μοναστηρίου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ταξιάρχου καὶ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, οὗ ὁ ναὸς εἶναι κτίριον παμπάλαιον, καὶ ὅλον μὲ θόλους καὶ καμάρας, ἔχει καὶ ἐπάνω εἰς τὴν μέσσην τοῦ ναοῦ τρούλαν ὑψηλοτάτην· ὁ δεξιὸς χορὸς εἶναι μὲ μίαν πλατὴν καὶ μεγάλην καμάραν, ὁ δὲ ἀριστερὸς χορὸς ἔχει ἐπάνωθεν τρούλαν, συνεσταλμένην δὲ καὶ χαμηλοτέραν ὁμοῦ τῆς ἄλλης τρούλας. Μεταεὺ δὲ τῆς καμάρας τοῦ ἀγίου βήματος, καὶ τοῦ τείχους τῆς τρούλας εἰς τὸν φεγγίτην εἶναι ἐν μάρμαρον τετράγωνον ὡς μία ἡμισὺν σπιθαμὴν τὸ μήκος, τὸ δὲ χρώμα σφακτάτο, ἥτοι ζιντζαμπή, ὅπερ ἐν ἡμέρᾳ ἔσθωθεν τοῦ ναοῦ ὁράται παρακοιθεῖς, διὰ τὸ διαπερὰν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, πληρὴ ἐν νυκτὶ σκοτίας οὖσης, ἄφεται τις λυχνὸν ἐμπροσθεν τοῦ μαρμάρου ἐκείνου ἐν τῷ ἐνὶ μέρει, ἐκ τοῦ ἐτέρου ὁρᾶται κροκοειδὲς· ἔξ οὗ καὶ τὸ μοναστήριον καλεῖται τουρκιστὶ Γιανγ-τάς ἥτοι πυρώδης λίθος, ἡ ἄπτουσα, καιομένη πέτρα.

(Ἑπεὶ δὲ συνείχα)

Μ. Ι. Γ.

ΕΠΙ ΤΗ ΛΗΞΕΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ἐκδίδεται τῇ προίᾳ τῆς σήμερον, τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους 1913. Εὐχεται μετὰ πάντων τῶν ὁμογενῶν, εὐχεται μετὰ τῶν ὁμοδόξων πάντων εἰς πάντας τοὺς ἐλπίζοντας καὶ προσδοκῶντας ποθητὴν βελτίωσιν καταστάσεως, ἰδίας καὶ κοινῆς, τὴν πραγματώσιν τῶν ἐλπιδῶν, τὴν ἱκανοποίησιν τῶν προδοκιῶν· ἄλλ' εὐχεται καὶ πᾶσι τὴν ἀπὸ τῆς ἀνασκόπης καὶ μελέτης τοῦ παρελθόντος μάθησιν τοῦ τί πρέπει νὰ πράττωσι, τοῦ τί πρέπει ν' ἀποφεύγωσιν.

Ὁ χρόνος ὁ παρερχόμενος, αἱ ἡμέραι καὶ ὥραι, καὶ ἔτη καὶ αἰῶνες, παρέχουσιν ὄχι μόνον ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, ἀλλὰ καὶ ἀνὰ στιγμήν πᾶσαν ἀρετὰ μαθήματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἔχουσι καθῆκον νὰ ὠφελῶνται οἱ ἰδιῶται καὶ οἱ λαοί. Αἱ τρακόμια ἐξήκτα πέντε ἡμέραι, ὁρισμένον ἀριθμὸν διατελοῦσαι πρὸς εὐκόλῳ ἀναεώ-

ρσιν, γίνονται πλησιέστεραι κατὰ πᾶσαν λήξιν ἔτους εἰς ἡμᾶς ἢ αἱ πρὸ αὐτῶν. Εὐκοπώτερον ἀνασκοπεῖ τις ἐπὶ τῇ παρελεύσει τῶν ὀλιγοτέρων «ἐπὶ παρέρβη, τί δ' ἔρξεν» — εὐκόλως τὸν δὲ σχηματίζει τὸ συμπέρασμα τοῦ τί «τῶν αὐτῶ δρόμων οὐκ ἐτελέσθη», κατὰ τὸν ἔξ Ἀσκηρῆς ποιητὴν. Ἐὰν δὲ πολλάκις δύναται νὰ ὠφελήσῃ τις ἐκ μιᾶς στιγμῆς, πολλὰ περισσότερον ἐκ τῶν ἀερίων στιγμῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσιν ἕκαστον παρερχόμενον ἔτος. Εἰ δὲ ἐκ τῆς ἔξασκήσεως ἀρετῆς ἢ ἀρετῶν, ἰδιωτικῶν ἢ κοινωνικῶν, ἡρῶσθῃ τινὰ ὠφέλειαν, ἡ σύνεσις ἐπιβάλλει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν αὐτὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν βελτίωσιν καὶ σωτηρίαν, ἀποφεύγων κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως ἐφικτὸν πᾶσαν πρᾶξιν ἀλυσιτελὴ ἐαυτῷ καὶ τοῖς περὶ αὐτόν.

Ὁ τῶν αἰώνων καὶ χρόνων Αἰώνιος Δημιουργός, ὁ κεῖμενος υπέρβριον χρόνον καὶ καιρὸν «ἔστηκε» καὶ πάλιν ἐναργέστερον «ἐπὶ τὴν θύραν» τῆς ἰδίας καὶ κοινῆς ἡμῶν υπάρξεως καὶ «κρούει» πάλιν, ὡς κρούει πάντοτε, κατὰ τὸν θεηγόρον τῆς Ἀποκαλύψεως συγγραφέα. Ὑπομνήσκων πᾶσιν ὅσα παρέσχεν εἰς ἡμᾶς ἀγαθὰ, καὶ ὅσα δοξασιῶν καὶ πικριῶν, θλίψεων, καὶ συγκινήσεων, ἀγαλλιάσεων καὶ τυρβῶν, καὶ τοῦ τέρατος αὐτῶν, ἵτινα πάντα συναποτελοῦσι τὴν ἀπ' αἰῶνων καθ' ἡμῶν ἀπὸ στόματος τοῦ Αἰωνίου στεηλογράφου διαθήκην. Ἰσως εἰς ἔτη πολλὰ, παλαιὰ τε καὶ πρόσφατα, οἱ κατὰ τῶν πειρασμῶν τοῦ βίου παλαιότεροι ἄνθρωποι, οἱ πολέμους ἀδεάτους ἡ θεατοῦς ἀνγκυροῦντες πρὸς τὸν μουσικόν σπορά τε καὶ ζῆλον, ὑποχωροῦντες ἐνώπιον τῶν δεινῶν, ἐξαγορασόμενοι τὸν καιρὸν, εἶδον πόσοι «συνεποδίσθησαν καὶ ἔπεσαν», εἶδον «τίνες ἀνέστησαν καὶ ἀνωρθώθησαν», κατὰ τὸν προφήτην καὶ ψαλμοδῶν· ἄλλ' οἱ ἰδόντες ταῦτα, ἀσυνέτως εἰς ἐαυτοὺς ἤθελον ἐπιγράψαι κρίμα, ἂν μὴ περιορίζον ἔξασιν παθῶν, ἀποτερματιζόμενων εἰς πράξεις ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ ἐπιστημίους, ἂν μὴ περιορίζον ἐκρήξιν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα θεραπεύουσιν μὲν ἴσως προσωπικὴν φιλοτιμίαν καὶ θεματίζουν διήβην ἀβλαβῇ μικροψυχίᾳ, ἀλλ' ἀνάπτουσι καθ' ἡμῶν φλόγα δυσμενείας ἐκ μέρους τῶν ὁμοίων ἡμῖν· καὶ ἐκ τῆς δυσμενείας ταύτης πιθανόν μὲν νὰ πάθωμεν ἀμέσως, ἀλλὰ βέβαιον ὅτι θαύματος προξενήσει ὠφέλειαν ἀκούσιος εἰς τοὺς ἀφορμὴν ἐπιβουλῆς ζητοῦντας, εἰς τοὺς θηρεύοντας ἀνέλπιστα κέρδη ἐκ ξένων κεφαλαίων, ἐκ σφαγμάτων ἄλλοτρίων.

Τὸ λῆξαν ἔτος διηρῆς διδασκωτάτατον εἰς πάντας ἡμᾶς. Πόλεμος διττός, οὗ τὰς ἀληθεῖς αἰτίας ἀφίνομεν νὰ βασανίσωσιν ἡ καὶ δικαιώσωσιν οἱ τοῦ μέλλοντος ιστοριογράφοι, ἀπετρεματισθὴν εἰς συνθήκας εἰρήνης, ὑπογραφείσας ὑπὸ τῶν ἐμπολέμων κρατῶν. Ἀπόλεσεν ἡ Ἀνατολὴ πολυτίμος ὑπάρξεις, στρήγματα δυσπρα-

γονῶν ἴσως σήμερον οἰκογενεῖν. Ἀπεχαιρέτισαν τὸν κόσμον τοῦτον χιλιάδες ἀνδρῶν, ὧν ὁ θάνατος δυστυχῶς ὕλην εἰς πολλοὺς ποῦζένησεν, ἥθικὴν ἀπ' ἐναντίας κοινὴν ἀκμὴν καὶ ἐνίσχυσιν καὶ προκοπὴν ὕλην παρσπεύσας. Διότι πάντοτε κατόπιν τοιούτων ἀγῶνων πολυνέκρον, ὕληως ἐπιπλήουν, κέρδους ἀρετῆς δύνανται νὰ πορισθῶσιν οἱ ἐξ αὐτῶν ἐξεληθόντες. Εἶδομεν κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν πολλοὺς ἡγετηθέντας καὶ πολλοὺς ἀφ' ἑτέρου νικήσαντας· αὐτοὶ κρατούντες ἔχουσιν εἰργασίαν πρὸς βελτίωσιν ἑαυτῶν· ἐκεῖνοι, ἀπολέσαντες ὀλίγον ἢ πολλὸν, τὰ παθήματα διδάσκαλον διὰ τὸ μέλλον τιθέμενον, περισυνέλεγον, εὖρον τὸ πᾶν παρήβησαν, τί δ' ἔρεξαν, καὶ ζητούντες πάντοτε νὰ πράξωσι τὸ πρέπον, κατέβησαν θύσιν ἰσχυρὰν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐν τῷ πολιτισμῷ προηγμένων κρατῶν, εὐκοσμίαν πρῶτα πάντων, δικαιοπραγίαν, ταῖς ἐν παντὶ ἐπιζητήσαντες καὶ εὐρόντες· διότι ἐπίστευον καὶ τοὺς ἄλλους ἐδίδασαν ὅτι αἱ ὕλικαι ζημίαι καὶ ἀπώλειαι τότε μόνον φέρουσι καὶ καταστροφὴν ἡθικὴν, ὅταν ἐν ἰσχυρογνώμῳ προσκολληθῇ πρὸς παρελθὸν ἐπιζήμιον ἐξακολουθήσῃ τις ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν καὶ σύστημα πλημμελοῦς ἀγωγῆς, προσωπικῆς τε καὶ κοινωνικῆς, ἀστυκῆς τε καὶ πολιτικῆς.

Τὰ ἐκ τῶν παθημάτων μαθήματα ἐκρηγύθησαν πάντοτε διδάσκαλος σοφὸς τῶ μέλλοντος. Εὐχόμεθα νὰ διδασθῶμεν ἐκ τούτων, τῶν εἰς τὸ ἀμεσώτερον παρελθόν ἀνιχνόμενων, πάντες, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, λαοὶ καὶ κυβερνήται. Δυσχερὴ διατρέχοντες καὶνὴν ἰδίαν τε καὶ κοινὴν περίδοον· ἀλλὰ τὰς συνελεύσεις τῆς περιόδου ταύτης δυνάμεθα νὰ παρέλθωμεν ἡρέμους καὶ οὐχὶ ἐπικινδύνους διὰ τῆς ἐν ἐλικρινεῖ συνεργασίᾳ προαγωγῆς τῶν ἰδίων καὶ κοινῶν πόθων καὶ συμφερόντων. Ἐπικαλούμενοι δὲ τὴν πρὸς τὴν χῶραν ἀγάπην πάντων τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ πιστεύοντες ὅτι κατὰ τὸν νέον ἔτος οἱ εἰς ξένας ἡμῶν ἐφημερίδας ἀνταποκρίσεις καὶ ἀρθρα γράφοντες θέλομεν· παύσει σπειρόντες σπέρματα διαστάσεως καὶ προστριβῶν καὶ ἐρίδων μεταβὺν συνοικῶν λαῶν, ἐξ ὧν κάτοικοι τῆς Ἀνατολῆς ἀρχαιότερος ὁ ἑλληνικὸς ὁμολογεῖται, εὐχόμεθα πᾶσι πᾶν ἀγαθόν, εἰς πάντας δὲ τοὺς συνοδελφεὺς ἐκτίμησιν τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἄλλου, τῆς ὁποίας ἡ ἀνακήρυξις καὶ ἡ ὁμολογία τιμᾷ πρῶτον τὸν ἀνακηρύττοντα· Εὐχόμεθα δὲ τοῖς πάσχουσιν, τοῖς ὑφιστάμενοις τὰς συνετείας σεισμῶν πολιτικῶν, τοῖς μένουσι μακρὰν τῆς πατρίδος, τοῖς ταλαιπωρουμένοις, εὐχόμεθα μετὰ τὸν θεὸν ἀποστόλῳ Ἰωάννῳ, νὰ μιμηθῶσι τοὺς προφήτας ἐν τῇ μακροθυμίᾳ καὶ τῇ ὑπομονῇ, ὅτι (καθολ. ἐπιστ. Ε', 9—11) «τὸ τέλος Κυρίου ὕψετε... Ἰδοὺ κριτὴς πρὸ τῶν θυρῶν ὑμῶν ἔστηκε».

M. I. Γ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΤΟ ΕΝ ΣΙΓΜΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΡΟΔΟΥ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς 21^{ης} ἡμέρ. 14 καὶ ἀπὸ 2 δεκεμβρίου 1913 ἀποράσεις τοῦ Δικαστηρίου τοῦτο ἐπὶ τῆς περὶ ἐκτελέσεως ἐρήμην δίκης μεταξὺ τῆς ἀναγούσης Μαρίας Παρίδος Μαυρίου, τὸ γένος· Ἠλία Πάχου, κατόκου Σύμης, καὶ τοῦ ἐναγομένου Παρίδος Δ. Μαυρίου, τῶς διαμεινόντος εἰς Σελεῖαν, ἥδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς.)

Διὰ τὰ ὕτα

Ἰὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπομ. καὶ 155 καὶ 207 τῶν Πατριαρχ. Δικον. Ὁδῶν καὶ Ἀρμεν. Δ', Θ', 3, Σχολιον Δικᾶζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποραζέοντος πεμφθῆσαι, λέγεται τῇ 21^ῃ ἡμέρ. πρωτ. 30 καὶ ἀπὸ 1 ὁκτωβρίου 1913 ἀγωγὴν τῆς Μαρίας Π. Μαυρίου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδειγμένην.

Κηρύττει διαλυτὸν τὸν μεταξὺ τῶν δικαίων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου.

Ὅριζεν ἡ τὰ κοινὰ τῶν διαζέοντων γάμου τέκνα Δημήτριος καὶ Ἠλίας μένουσι παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῶν ὡς ἀναίτιοι τῆς διαζεύξεως.

Ὅριζεν προθεβαῖν πρὸς ἀντικατὴν τριάκοντα καὶ μισθὴ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποράσεως ἐν πρὶ κατὰ συνέθειαν φύλλοις τῆς ἐν Ρόδῳ ἐκδομένης ἐφημερίδος «Νέος Ρόδου» καὶ τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πρακτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον, ὡς ἡγετηθέντα ἐν τῇ δίκῃ, εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξέτα καὶ τέλη, ἥτοι πρωτοκαλήσεως, κλήσεως, πρακτικῶν, ἀποράσεως, ἀντιγράφου, δημοσιεύσεων κλπ. ἀνὴντα εἰς μετὰ τὴν ἀργυρὰ εἰκοσι καὶ ἑξ (26), προκαταβλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπιτιμωδύσεως, εἰ τι καὶ εἰς πληρωμὴν τῆς δικηγωρικῆς ἀμοιβῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπαράσθη καὶ ἀπηγγέλλθη

Ἐν Σύμῃ τῇ 2 δεκεμβρίου 1913.

Ὁ πρόεδρος

(Τ. Τ.) Παπὰ Μιχαὴλ Μαζωνάκης Οἰκονόμος

Τὰ μέλη

Παπὰ Γ. Καρακτάωνος

1

Παπὰ Ἀγαπ. Παπὰ Στεφάνου

Παπὰ Γ. Ἀρθούρι

Ὁ γραμματεὺς

Δημοθένης Χαθαρᾶς.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΛΥΜΝΟΥ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προκαλεῖται ὁ Ἀγαπητὸς Ἀγγ. Κλαδῆς, κάτοικος Σύμης, νῦν δ' ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως μετὰ παρέλευσιν 50 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου, πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλύμνου ἐς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζήτησιν αὐτοῦ Ἀνατασίας, τὸ γένος Γ. Κυπρίου, ἐπὶ διαζεύξεως. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθῆσεται ἐρήμην.

1

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Καλύμνου 10 δεκεμβρίου 1913.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ γραμματεὺς

+ Ὁ Λέρον-Καλύμνου Γερμανὸς Ἱερειῖας Ταυλάτορος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀρ. 18 καὶ ἡμερ. 27 Ἰουλίου 1912 ἀπορρίψεως τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τῆς κατ' ἐξοχὴν δόξης μεταξὺ τῆς Σορίας Π' Νικολάου ἐρεσιτελῆς, καὶ τοῦ Εὐθymiου Αὐτοῦ ἐρεσιβλήτου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδούσκα καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 200 καὶ ἐπ. 207 καὶ 405 τῶν Πατριαρχικῶν Δικων. Ὁδηγίων, Διὰ τὴν τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 10158 καὶ ἡμερ. 20 αὐγούστου 1911 ἐξοχὴν τῆς Σορίας τὸ γένος Παπανικολάου κατὰ Εὐθymiου Ι. Αὐτοῦ καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. πρωτ. 781 (αὐτ. ἀρ. 26) καὶ ἡμερ. 20 ἰουνίου 1911. ἀπορρίψεως τοῦ ἐν Ἀργυροκάστρῳ ἐδρεύοντος Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου Αὐριουπόλεως ὡς νόμιμον καὶ δίκαιον,

Ἀκυροῦ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ ἡμερ. ἀποράντων τοῦ δικηθέντος Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου.

Δίδεται τὴν ὑπ' ἀρ. 607 καὶ ἡμερ. 30 ἰουλίου 1909 ἀγωγὴν τῆς νῦν ἐρεσιτελῆς κατὰ τοῦ νῦν ἐρεσιβλήτου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεξιμένην,

Κυρῶται τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλυτὸν ἐξ ὑπατιότητος τοῦ διαγομένου, λόγῳ τῆς ἀποδειχθείσης ἀναικότητος αὐτοῦ περὶ τοῦ πρώτῃν τὰ τοῦ ἀνδρός διδομένη, καὶ

Ἐπιτίθεται αὐτῷ ὡς τὸ ἐρημοδικήσαντι καὶ ὡς ἡττηθέντι, ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τὰ ἐπὶ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογραφῶν ἀντίστα εἰς γράσια 502 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπιπευδόντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν συνὸν τῶ νόμῳ.

Ἐκρίθη, ἀπερρίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθιγερῶς.

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον τοῦ δικαστικοῦ

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 21 δεκεμβρίου 1913.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος

+ ἀρχιεπίσκοπος Διονύσιος.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 19 δεκεμβρίου 1913 σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ, ἀγνωστὸς ἐστὶν ἡ κατοικία καὶ ἡ διαμονὴ τοῦ ἐρεσιβλήτου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν δικασίμον αὐτῆς τῆς 14 δεκεμβρίου, ἐνεκρίνετο τὸ ὡς ἄνω διατακτικὸν δημοσιεῦθαι εἰς τριτὴ κατὰ συνέχειαν ἀριθμοῦ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων α' Ἐκκληστ. Ἀληθείας καὶ α' Νεολόγου.

Ὅτι ἀκριβὲς ἀπόσπασμα τοῦ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ πρακτικοῦ ἔν τοις Πατριαρχείοις αὐθιγερῶς

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος

+ ἀρχιεπίσκοπος Διονύσιος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Κεπικετζῆς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὸ πλοῦς ὁμωνύμων, μαρμαρῆς, τῶς κατοικοῦ Παγκαλιῶν Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἀπηγγέλμας, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικασίμον πέμψῃ καὶ ὡρὰ 1 η' μ. εὐρωπαιστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν καὶ μισθῶ (ἀρ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παρούσης δημοσιεύσεως, ἐμφανισθῇ εἰς αὐτοπροσώπως, εἴτε εἰς ἀντιπροσώπως, νόμιμος διωρισμένος, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς Ἐκκληστ. Κ. Κεπικετζῆ, τὸ γένος Νικολ. Δημητριάδου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπεκχὸς ὁμωνύμων, τὰ γυναικῆ ἀπηγγελλομένη, κα-

τοῖον Μ. Ρεύματος, ἐπὶ διαζύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ ἐκδικασθῆται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιεύεται τρίς κατὰ συνέχειαν ἐν ταῖς ἐνταῦθα ἐκδομένῃς ἐφημερίδων α' Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ α' Νεολόγου.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 17 δεκεμβρίου 1913.

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ Νεοκαιορῆας Πολύκαρπος

2

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀργυρίου Δ. Χαριτοδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΕΡΚΩΝ

Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον

Προκαλεῖται ὁ κ. Ἀθανάσιος Ζερβὸς τῶς κατοικοῦ Μακροχωρίου καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς καὶ κατοικίας, ὅπως τῇ πρώτῃ δευτέρῃ καὶ ὡρὰ 2 μ. μ. μετὰ παρέλευσιν (31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἐπαρχίας Δερκῶν αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νόμιμου ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ἐπὶ διαζύξει ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ὀλγας. Ἐν ἐναντίον περιπευδὸν δικασθῆται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιεύεται τρίς κατὰ συνέχειαν ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικῇ τῶν Πατριαρχείων περιοδικῇ α' Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ καὶ ἐν τῇ ἐν Κωνσταντίνῳ ἐκδομένῃ ἐφημερίδῃ α' Ταχυδρόμου.

7 δεκεμβρίου 1913, ἐν Μακροχωρίῳ

3

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ Δερκῶν Καλλίνικος

Ὁ γραμματεὺς

ἀρχιδιάκονος Ἰωακείμ Η' Μαλαχίας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτ. ἀρ. 70 καὶ ἡμερ. 18 νοεμβρίου 1913 ἀπορρίψεως τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῆς περὶ διαζύξεως ἐρήμην δόξης μεταξὺ τῆς Αἰκατερίνης Γ. Μανδοπούλου, τὸ γένος Μελισσαράτου, καὶ τοῦ Γεωργίου Μανδοπούλου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδούσκα καὶ τὰ ἄρθ. 77 καὶ ἐπ. 155, 156 καὶ 207 τῶν Πατριαρχικῶν Δικων. Ὁδηγίων.

Δίδεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 7252 καὶ ἡμερ. 25 Σεπτεμβρίου 1913 περὶ διαζύξεως ἀγωγὴν τῆς Αἰκατερίνης Μανδοπούλου, τὸ γένος Μελισσαράτου, κατὰ Γεωργίου Μανδοπούλου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεξιμένην,

Κυρῶται διαλυτὸν τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπατιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διτάσσῃ τὴν δημοσίευσιν τοῦ δικαστικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τριτὴ κατὰ συνέχειαν ἀριθμοῦ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων α' Ἐκκληστ. Ἀληθείας καὶ α' Νεολόγου καὶ

Καταδικάζῃ τὸν ἐναγόμενον, ὡς ἡττηθέντα ἐν τῇ δίκῃ, εἰς τὴν καταβολὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τῶν ἐπὶ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογραφῶν ἀνίστων εἰς γράσια τριακοντα ἐξομολογῶντα ἐν ἀρ. 371) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπιπευδόντος, ὡς καὶ τῆς δικηγορικῆς ἀμοιβῆς κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπερρίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθιγερῶς.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 9 δεκεμβρίου 1913

3

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ Νεοκαιορῆας Πολύκαρπος

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀργυρίου Δ. Χαριτοδόπουλος.

Υπεύθυνος ΧΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

* ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ *

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Πρόεδρος ΔΩΡΟΘΕΟΣ (Πρόεδρος)

† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Μ. Βασιλείου Β' γραμματεὺς τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου

† Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

Χρ. Παπαϊωάννου Α' γραμματεὺς τοῦ πατριαρχ. γραφείου

Κ. Ἰωαννίδης ἀρχιλογοστῆς τῶν Πατριαρχείων

Επίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Κιθ' ὄλον τὸ ὄθωμ. κρῆτος μετξ. ἀργ. 5, διὰ τὸν κατώτερον κληρὸν καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3, ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγ. 25

Περιεχόμενα

Τὸ νῦν ἔτος — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Μιλτ. Καραδοκ. ροῦ Τὰ δίκαια καὶ προνόμια τοῦ εὐκουμενικοῦ πατριαρχείου (συνέχ.) — Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν σχολῶν ἡμῶν καὶ διδασκαλῶν — Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ 1913 — Καισαρείας Ἐκκλησία (συνέχ.) — Δικαστικὰ ἀγγέλια.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ἑλαχίστου τιμήματος τοῦ συνεχοῦς καὶ ἀχανοῦς καὶ ἀναριθμήτου χρόνου, ἑξάμισις μιᾶς ραβδίδος τοῦ ἀκένωτου ὠκεανοῦ τοῦ χρόνου καὶ ἐμφάνισις ἄλλης ὁμοίας ἰσομεγέθους ἀποτελοῦσι τὴν λήξιν ἐνὸς ἔτους παλαιοῦ καὶ τὴν ἑναρξιν ἐνὸς νέου. Οὕτω δ' ἄλλεπάλληλα ἔρχονται τὰ φαινόμενα ταῦτα, ἡμεῖς δὲ οἱ ἐφήμεροι ἄνθρωποι περὶ πολλοῦ ποιούμεθα τὰς περιόδους τῶν ἔτων, καὶ χαίρομεν εἰσερχόμενοι εἰς νέα ἔτη, παρατείνοντα τὸν βίον καὶ τὴν δράσιν καὶ πείραν ἡμῶν, καὶ ἀπολαύοντες περισσοτέρων ἀγαθῶν.

Καὶ ὁ μὲν πολλαπλασιασμός τῶν ἐτῶν καὶ ἡ παράτασις τοῦ βίου ἡμῶν βεβαίως δύναται νὰ

λογισθῇ ὡς ἐν τῶν μεγίστων ἐπιγείων ἀγαθῶν, ὡς εὐτύχημα παρέχον εὐκαιρίαν, ἵνα καλλίον ἀναπτύσσωμεν τὰς πνευματικὰς καὶ διανοητικὰς καὶ σωματικὰς ἡμῶν δυνάμεις καὶ τελειώσωμεν ἴδιον ἔργον ἀρτίον καὶ τιμῆς ἄξιον. Ἄλλ' ὅταν τὰ ἔτη ἄλλεπάλληλα ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ἡμεῖς δὲ διάγοντες βίον μᾶλλον ἄλογον, ἀπροσεκτῶμεν καὶ οὐδὲν ἀπὸ τῆς παρόδου τῶν ἐτῶν σπουδαῖον διδασκόμεθα, τότε δὲν δικαιούμεθα νὰ χαίρομεν διὰ τὴν παράτασιν τοῦ βίου ἡμῶν.

Εὐτυχῶς ὁμοίως, αἱ δυσχέρειαι καὶ περιπέτειαι τοῦ βίου διὰ τοὺς πλείονας τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἀφορμαὶ ἐντάσεως τῶν δυνάμεων καὶ ἀναπτύξεως τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς φιλοτιμίας. Ἄνευ δὲ ὑπερβολῆς δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον ἀπαιδευτῶν ἀνθρώπων οἱ πλείστοι ἐργάζονται καὶ ἀγωνίζονται τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς συγκρατήσεως ἑαυτῶν καὶ τῶν οικείων καὶ ἄλλων ἐν τῇ ζωῇ, καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ψυχικῶν καὶ τῶν σωματικῶν δυνάμεων καὶ ἱκανότητων, καὶ οὕτως ἔχομεν τὸν ἀμύθητον πλοῦ-

τον τῶν ἀνθρωπίνων προόδων καὶ τελειοποιήσεων ὁσημέραι πολλαπλασιαζόμενον.

Ὅταν δ' ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὲν ἀνήκομεν μόνον εἰς ἑαυτοὺς, οὐδὲ μόνον εἰς τὴν οἰκογένειαν ἡμῶν, οὐδὲ μόνον εἰς τὴν κοινωνίαν ἡμῶν, οὐδὲ μόνον εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ εἰς ὅλην εἰς ἐπίγειον καὶ ὑπέργειον φύσιν, τότε ἔτι κάλλιον θὰ κατανοήσωμεν, ὅτι ἡ αὐξήσις τοῦ κεφαλαίου τῶν ἐτῶν εἶνε αὐξήσις τῶν ὑποχρεώσεων ἡμῶν, πρὸς πάντας τούτους τοὺς πιστωτὰς ἡμῶν, οἵτινες ἐπὶ τοσοῦτο μᾶλλον ἀπαιτητικοὶ καθίστανται, καθ' ὅσον ὑνόησεν ἡμᾶς ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων καὶ ἡ εὐναία τῶν περιστάσεων ὑπὲρ ἧς δαψυλῆς.

Διὰ ταῦτα εἰς ἀπλοὺς ἐργάτης, εἰς χειρῶναξ, ὅσον ἐντιμὸς καὶ ἂν εἶνε ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς εἰς τὸ κοινὸν συμβολῆς τοῦ ἔργου αὐτοῦ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχη τοιαύτας καὶ τοσαύτας ἐπιβλητικὰς ὑποχρεώσεις, ὅσας καὶ οἷας εἰς ἀνεπτυγμένους ἄνθρωπος, εἰς ἔχων εὐθύνas καὶ καθήκοντα ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ εἰς εὐρὺν κύκλον ἀνθρώπων. Διὰ τοῦτο δὲ αὐστηρότερον ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης κρίνονται καὶ ἐλέγχονται καὶ ἐνίοτε εἰς κοινὴν καὶ διηνεχὴν ἀτάκωρσιν παραπέμπονται ὅσοι ἐκ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων δὲν ἐφάνησαν ἐιλικρινεῖς καὶ εὐσυνείδητοι ἐκτελεσταὶ τοῦ ἔργου αὐτῶν.

Ἡ δὲ περὶ τοῦτο αὐστηρότης δὲν φαίνεται σκληρὰ καὶ ἀδικος, καθ' ὅσον ἀνεπανόρθωτοι πολλάκις εἶνε αἱ ἐκ τῆς κακῆς χρήσεως τοῦ χρόνου καὶ τῶν ἰδίων ἱκανοτήτων τοιούτων ὑπερόχους θέσεις λαβόντων ἀνθρώπων ζημίαι. Καὶ μήπως τὰ μέγιστα τῶν δεινῶν τῆς ἀνθρωπότητος δὲν προέρχονται ἐκ τῆς ἀμελείας καὶ ἀκηδίας ἐκείνων, οἵτινες ἐτάχθησαν ἄρχοντες καὶ ὁδηγοὶ ἐθνῶν καὶ κοινωνιῶν, καὶ διαχειρίζονται τὰ κεφάλαια τῆς ἀξίας καὶ τὰς τύχας αὐτῶν;

Τοιαύτας σκέψεις θεωροῦμεν προσφόρους εἰς τὴν ἀρχὴν νέου ἔτους καὶ κατὰ τὸ ἐπισφράγισμα παρελθόντος. Καὶ ναὶ μὲν ἀρεσκόμεθα ἐν εὐθυμίας καὶ χαρᾷ νὰ ἀποχαιρετῶμεν τὰ ἀπερχόμενα παλαιὰ καὶ νὰ ἐγκαινιάζωμεν τὰ

προσερχόμενα νέα ἔτη, ἀλλὰ, χωρὶς νὰ στερεθῶμεν τῶν δικαίων ἐν τοῖς τοιούτοις ἀπολαύσεων, ὀφείλομεν καὶ νὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι σήμερον ζῶμεν καὶ αὖθρον ἀποθνήσκομεν, καὶ ὅτι ὑπεύθυνοι πάντοτε μένομεν καὶ δοσιλογοὶ διὰ τὰς πράξεις ἡμῶν. Ἡ δὲ ἀμέλεια καὶ ἀκηδία περὶ τὰ τοιαῦτα εἶνε, νομίζομεν, σφάλμα μέγα καὶ ἀδικία ἀνεπανόρθωτος πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Εἶθε δὲ τὸ νέον ἔτος, ἀνήκον καὶ αὐτὸ εἰς τὰ πολυμέριμα παρ' ἡμῖν τελευταῖα ἔτη, νὰ ἐπιδασκεύῃ διὰ τῶν εὐλογιῶν τοῦ παναγάρχου οὐρανίου Πατρὸς παντοῖα ἀγαθὰ εἰς τε τὸ κοινὸν καὶ εἰς τὸ ἴδιον ἐκάστου συμφέρον. Εἶθε διὰ διδαγμένοι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἐκείτους νὰ προνοῶμεν πάντες διὰ τὸ μέλλον σωφρόνως καὶ νουνεχῶς, καὶ ἐννοοῦντες καλῶς πόσον ὀφελίμος εἶνε ἡ μετὰ προσοχῆς δραστηρία ἐνέργεια, νὰ μὴ ἐπαναπανώμεθα εἰς τὰ κεκτημένα ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ ταῦτα νὰ ἐξασφαλίζωμεν καὶ ἄλλα κρείττονα νὰ προσπορίζωμεν. Εἶθε!

† Ὁ Νικαίας ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ἐπανηγυρίσθησαν ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἐν ἀγαλλιάσει πνευματικῇ, ταῖς μεγάλας ἀρμοζούσῃ τῆς χριστιανικῆς πίστεως εορταῖς. Ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναφ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συλλειτουργοῦντων αὐτῷ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Ἀμασείας, Προούσης, Νεοκαισαρείας, Μιτυλήνης, Ἀγκύρας, Σωζοαγαθοπόλεως, Χαλδίας, καὶ Κρήνης, ἐν μέσῳ πυκνοτάτου εὐσεδῶν ἐκκλησιασματος.

Εἰς τὸν παναγιάστατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἐπιούσης προσελθόντες ὑπέβαλον τὰς εὐλαβεῖς αὐτῶν προσησεις καὶ τὰ σεδάσματα πάντες οἱ ἐν Κωνσταντινοπόλει σεβασμ. ἀρχιερεῖς, οἱ ἐνέργεια καὶ οἱ σχολάζοντες, οἱ πανοσλ. ἐπίτροποι τῶν Ἁγίων Τόπων, τὰ μέλη τοῦ Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, οἱ εὐλαβέστατοι προϊστάμενοι καὶ οἱ ἐντιμ. ἐπίτροποι καὶ ἐφοροὶ τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ σχολῶν καὶ φιλανθρωπικῶν καθιδρυμάτων τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κων-

σταντινοπόλεως, οἱ διευθύνται καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν ἀνωτέρων ἐθνικῶν σχολῶν, οἱ σημαίνοντες ἐν τοῖς κύκλοις ἐμπορικῶ, καὶ βιομηχανικῶ καὶ ἱερὰ περὶ τοῦ καὶ πάντες οἱ τὰ κοινὰ πράττοντες παρ' ἡμῖν.—καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς σεβ. κυβερνήσεως οἱ πρῶν ἡγεμόνες τῆς Σάμου κκ. Βαγιάνης, Βιθυνὸς, Μαυρογένης καὶ (ὁ νῦν) Γ. Βεγλερής. — Πρὸς τοὺτοις ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Τουβενάλιος τῆς αὐτοκρ. ῥωσικῆς πρεσβείας.— Ἐκ τῶν ἐπιφανῶν μωαμεθανῶν συμπολιτῶν ἐπεσκέψατο καὶ συνεχάρη ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐξοχ. συνταγματάρχης Φαῖκ βένε στρατιωτικὸς διοικητὴς πρωτευούσης.— Ἐκ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν ὑπέβαλε προσήσεις συγχαρπτικὰς δι' ἰδίας ἐπιτροπείας τὸ Πατριαρχεῖον τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων.

Τὰς ἐπισκέψεις ἀπέδωκεν ἡ Α. Θ. Π. αὐτοπροσώπως μὲν τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις, καὶ τῷ ἐριτίμῳ κ. Γ. Ζαρίφῃ—τοῖς δὲ λοιποῖς κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς διὰ τοῦ πανοσ. Μ. πρωτοσυγγέλλου, Μ. ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν ἱερολγ. πατριαρχικῶν διακόνων.— Τὸν ἐξοχ. φρούραρχον πρωτευούσης ἀντεπεσκέψαντο χθὲς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ πανοσλγ. Μ. πρωτοσυγγέλλος κ. Ἀθναγόρας μετὰ τοῦ ἀρχόντος καπουκεχαγιά κ. Ἀντ. Οἰκίδου.— **Τηλεγραφικῶς ἡ δι' ἐπιστολῶν τῆς Α. Θ. Π. συνεχάρησαν ὁ μακαριώτατος πατριάρχης πρῶν Ἀντιοχείας κ. Σπυρίδων, οἱ σεβασμ. πρόεδροι τῶν ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν Πετρούπολεως κ. Βλαδίμηρος καὶ Βελιγραδίου κ. Δημήτριος, οἱ πανιερ. μητροπολίται τοῦ καθ' ἡμῶς πατριαρχικοῦ κλίματος, ἀρετοὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις σμαινόντων ὁμογενῶν, ἡγουμένοι σταυροπηγιακῶν τινῶν μονῶν καὶ τινες τῶν προεσταμένων τῶν ἐξω τοῦ Κράτους ἑλληνικῶν κοινοτήτων.**

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ — Προχθὲς, κυριακὴν, ἐγένετο ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναφ' ὑπὸ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολιτῶν Νεοκαισαρείας, Ἀγκύρας καὶ Χαλδίας ἡ χειροτονία τοῦ θεοφίλ. ἐπισκόπου Σεβαστείας κ. Γερβασίου Σουμελίδου.

Ὁ Ἀγγλος πρεσβευτὴς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.— Τὴν παρελθούσαν δευτέραν 23 λήγοντος τὴν Α. Θ. Παναγιώτητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κύριον Γερμανὸν τὸν Ε' ἐπεσκέψατο ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας Σηρ Λουί Malet ἐν συνοδείᾳ τοῦ

ἀ' διερμηνέως τῆς Πρεσβείας κ. Φιτζμορίς.—Εἰς τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν πρεσβευτὴν τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἀπενεμήθησαν ἑκτακτοὶ τιμαί. Τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν πρεσβευτὴν ἀπὸ τῆς ἐξωθύρας τῶν Πατριαρχείων τιμητικῶς ὀδηγηθέντα συνάδουσαν μέχρι τοῦ ἐπισήμου πατριαρχικοῦ Γραφείου ὁ πανοσλγ. Μέγας πρωτοσύγγελλος κ. Ἀθναγόρας καὶ ὁ ἐντιμολογ. νομικὸς σύμβουλος τῶν Πατριαρχείων κ. Π. Δ. Νικολόπουλος, ἐνθα ἀνεμένεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἥτις προσαγορεύσασα καταλλήλως αὐτὸν παρεκάλεσε νὰ λάβῃ τιμητικὴν θέσιν.— Ἡ μετὰ τῆς Α. Ἐξ. τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας συνδιάλεξις τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, φέρουσα χαρακτῆρα ἐγκάρδιον, περιστράφη περὶ πολλὰ ζητήματα ἀφορῶντα εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος, κατ' αὐτὴν δὲ χρεῖν διερμηνέως ἐξεπλήρου ὁ κ. Π. Δ. Νικολόπουλος.—Εἰς τὴν Α.—Ἐξ. τὸν πρεσβευτὴν καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ ἀπενεμήθησαν ἑκτακτοὶ τιμαί.

Τῷ παρελθόντι δὲ σαββάτῳ μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μεταβὰς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Πρεσβείαν ἀπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν πρεσβευτὴν πολλὰν ἐνδείξων εὐλαβείας καὶ σεβασμοῦ τῇ Α. Θ. Π. ἀπονεμυθεῖσιν.

Μητρόπολις Νικαίας.—Προσελήβη βοήθης ἐπίσκοπος παρὰ τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Νικαίας ὁ ἀπὸ τριετίας τοιοῦτος διατελὼν παρὰ τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Πισιδείας θεοφίλ. ἐπίσκοπος Πατρῶν κ. Μελέτιος.

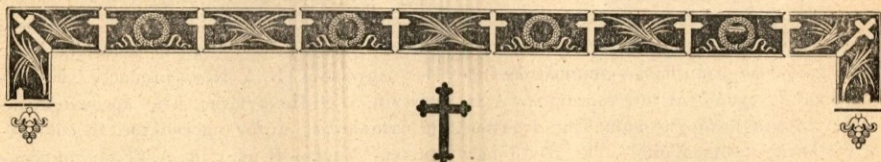
Μητρόπολις Κρήτης.— Ἐν τισι πόλεσι τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Κρήτης καὶ τῶν ἐπισκοπῶν Κυδωνίας καὶ Ρεθύμνης εἰσέχθη κατ' αὐτὰς ὁ θασμὸς τῆς Κυριακῆς ἀργίας, ὡς ἐφαρμόζεται ἐν χριστιανικοῖς κράτεσι καὶ ἐν τῷ γείτονι ἑλληνικῷ βασιλείῳ.

Μητρόπολις Ροδουπόλεως. Ἀγγελία πρὸς τοὺς ἐν Ρωσσίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ διαμένοντας ροδοπολίτας ἀποστελλομένη ὑπὸ τῆς ἐπὶ τούτῳ συσταθείσης ἐπιτροπείας πληροφορεῖ ὅτι, ἀπὸ τῆς 5 παρελθόντος σепτεμβρίου, κατατεθέντος τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ ἐν Δεζιζλίκ ἱεροῦ ναοῦ καὶ ἀρχιερατικοῦ οἴκου, ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι καὶ προ-

χωροῦσι, καταδεικνύουσαι τὸ τῶν κατοίκων εὐσεβὲς καὶ φιλογενὲς συναίσθημα.

Οἱ νεώστὶ καταγραφόμενοι δυνδρομῆται τῆς «Εκκλησιᾶς Ἀληθείας» λαμβάνουσι δωρεάν μὲν τὸν δεύτερον τόμον τῶν «Εὐαγγελικῶν Διαδαγμάτων» τὸ κατὰ τῶν «μισιοναρίων τοῦ προ-

τεσταντισμοῦ» καὶ τὴν «Ἠθικὴν Ψυχαγωγίαν» (Γερμανοῦ Ἀθωνίδου ἀρχιμανδρίτου), εἰς τὸ ἥμισυ δὲ τῆς τῆς τιμῆς τὴν σειρὰν τῶν περὶ τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος ἐπιστρώμων ἐγγράφων (20 γρ. ἀντὶ 40) καὶ τὸν Α' τόμον τοῦ «Ἀρχείου τῆς ἐκκλησιᾶς ἱστορίας» (40 γρ. ἀντὶ 75), οὐ συνεχισθῆσεται μετὰ τὰς ἐορτὰς ἡ ἐκτύπωσις.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ

Ἠγγέλθη τηλεγραφικῶς ἐκ Παρισίων ὁ θάνατος τοῦ ἐπιφανοῦς ἑλλήνου τραπέζιτου ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΕΥΓΕΝΙΔΟΥ, συμβῆς τῷ σαββάτῳ. Διανύων τὸ ἑβδομηκοστὸν δεύτερον τῆς ἡλικίας ἔτις, πάσης ὑλικῆς εὐτυχίας τοῦ κατ' ἀνδρῶπον βίου μετασχών, γενόμενος εἰς πολλοὺς ὁμογενεῖς, εἰς ἑλληνικὰς κοινότητας, εἰς ἐκπαιδευτικὰ καθιδρυμὰτα, εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα εὐεργετικὸς, ἀπεβίωσε μετὰ γαλήνης χριστιανικῆς, προερχομένης ἐκ τῆς συναισθησέως ὅτι τὰ πρὸς τοὺς αἰετοὺς, τὰ πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς, τὰ πρὸς τὸν Θεὸν ἐπελήρωσε καθήκοντα. Μακρὰν ἀπεβίωσε τῆς πατρὸς, ἀλλ' ἐν μέσῳ κοινωνίας ὁμογενῶν καὶ ξένων τιμωσῆς τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα τοῦ ἀνδρός, ἐφ' ᾧ διεκρίθη εἰς τὴν ἰδρυσιν καὶ διεύθυνσιν μεγάλων τραπεζικῶν ἰδρυμάτων.

Γνωστὸς παρ' ἡμῖν γενόμενός ἐπὶ τούτῳ, γνωστότερος ἐγένετο ὡς ἐξ ἰδίων ἀναλωμάτων ἰδρυτῆς τῶν «Εὐγενιδεῶν» τῆς Προόδου ἐκπαιδευτηρίων, τοῦ κτηρίου τῶν ἐν Κανδύλλι τοῦ Βοσπόρου σχολείων, τῆς ἐν Νεοχωρίῳ σχολῆς τῶν ἀρρένων, εἰς τὰς δύο ὁχθὰς τοῦ Βοσπόρου μνημεῖα ἀναστήσεως τῆς φιλομουσίας αὐτοῦ. Γνωστότατος δὲ γενόμενος καὶ διὰ τὸ «Εὐγενιδεὸν φαρμακεῖον» τῶν Ἑθν. Φυλῶν. Καταστημάτων, δισωμύει τὴν μνήμην αὐτοῦ διὰ τοῦ ἰδρυθέντος ἐν ταῦθα «Οἰκονομικοῦ Συστήτου» Παντιᾶ Εὐγενίδου, συνδέσας τὸ ὄνομα αὐτοῦ πρὸς τὸ ὄνομα πολυθρηνητοῦ τέκνου.

Συνδέσας ἐπίσης τὸ ὄνομα αὐτοῦ πρὸς τὴν θρησκευτικὴν καὶ πάριον ἡμῶν ἐκπαιδευσιν διὰ τῆς εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογον τῶν ὠφελίμων βιβλίων χορηγίας χρηματικῆς πρὸς ἐκδοσιν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, συνθέτησης πέτρινοι τρία ἱστορικὰ διαγωνίσματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν διακρίβωσιν τῆς ἱστορίας τῆς Ἀδριανοπόλεως, τῆς Αἰῶνι καὶ τῆς Ραιδεστός. Ἐν τῷ πατριαρχικῷ δ' ἡμῶν οἴκῳ ἀνε-

γείρας τὰ νέα πατριαρχικὰ δομῆματα μετὰ τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ, ἔλαβεν, ἀποφάσει τοῦ τε πατριάρχου Ἰωακείμ καὶ τῆς ἱεράς Συνόδου, τὸν τίτλον «εὐεργέτου τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου».

Ὁ θάνατος τοῦ ἀειμνήστου Εὐγενίδου, λύπην πολλὴν προξενήσας εἰς πάντας τοὺς ὁμογενεῖς καὶ τοὺς ξένους, ὅσοι ἠτύχησαν νὰ γνωρισθῶσι μετ' αὐτοῦ, λύπησας πάντας τοὺς εὐεργετηθέντας ἐκ αὐτοῦ, κατέβληψε τὴν πατρικὴν καρδίαν τοῦ παναγαυωτάτου ἡμῶν πατρὸς καὶ πατριάρχου, τηλεγραφικῶς μὲν εἰς τὴν ἐν Παρισίοις διαμένουσαν οἰκογένειαν τὰς συλλυπητικὰς εὐχὰς αὐτοῦ διαβιβάσαντος, ἐν ταῦθα δὲ τῷ ἐριτίμῳ συμπενθέρῳ τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάntος κ. Λεωνίδα Ζαρίφῃ διὰ τοῦ πανοσ. Μ. πρωτοσυγκέλλου κ. Ἀθηναγόρα—διὰ τὰς δ' ἵνα ψαλῇ χθὲς τοῖς ἡμετέροις μνημόσυνον ἐν τῷ πατριαρχικῷ εὐκτηρίῳ. λειτουργήσαντος τοῦ πανοσιωτάτου Μ. ἀρχιμανδρίτου κ. Σωφρονίου κατὰ τὸ τέλος τοῦ μνημοσύνου τὰς συγχαρητικὰς εὐχὰς ἀνέγνω βαθέως συγκινηνόμενός ὁ παναγιώτατος οἰκομενικός πατριάρχης.

Τὸ πρὸς τὴν πενθοῦσαν οἰκογένειαν τοῦ θανόντος, συγγονοὶ καὶ τέκνα, σταλὲν πατριαρχικὸν τηλεγράφημα ἔχει οὕτω.

Λίαν συγκεκινημένοι ἐπὶ θανάτῳ ὑμετέρου συζύγου καὶ πατρὸς, υἱοῦ δὲ ἀγαστοῦ καὶ πολυτίμου Ἐκκλησίας καὶ Γένους, διαβιβάζομεν ἡμέτερα πατρικὰ συλλυπητήρια, δεόμενοι ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ.

Τοῦ ἀειμνήστου εὐεργέτου τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου Εὐσταθίου Εὐγενίδου θέλει μένει ἡ μνήμη ἀληστος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν παρ' ἡμῖν φιλανθρωπικῶν θεσμῶν, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς παιδείας, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν γραμμάτων, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου.

ΜΙΑΤ. ΚΑΡΑΒΟΚΤΡΟΤ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΤΡΚΙΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΤ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ, ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΑ

περὶ διαθηκῶν, τραχώματος καὶ προικὸς

ΚΑΤΑ ΤΕ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ

ΚΑΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

μετὰ παραθέσεως τῶν τε ὀρθοεικῶν διατάξεων ἐκείνων καὶ τούτων καὶ ἀποπαράγωγων Χρυσόβοι-
λων, Νεαρῶν, Βερατίων, Βεζυρικῶν ἐγκυκλίων,
Κανονισμῶν Πατριαρχείων, Συνοδικῶν καὶ λοι-
πῶν καὶ τῆς νομολογίας τῶν Πατριαρχείων ἀπὸ
τοῦ 1600 μέχρι τέλους τοῦ Αὐγούστου 1913, πρὸς
δὲ γνωμοδοτήσεων περὶ προικὸς, διαθηκῶν καὶ
ἐκτελεστικῶν αὐτῶν.

(Συνέχεια τοῦ ἀριθμοῦ 50)

Σημειωτέον, ὅτι οἱ προμνησθέντες συγγενεῖς
εἶναι οἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 82 τῆς Πολιτικῆς δικονο-
μίας μνημονευόμενοι καὶ κατὰ συνέπειαν τὰ δά-
νεια τοῦ γαμβροῦ (δαμὰτ) καὶ γυναικαδέλφου
(γαῖν) δὲν ὑπάγονται εἰς τοὺς ὅρους τοῦ προ-
μνησθέντος ἡμετέρου νόμου, καθόσον καὶ ὁ μὲν
καὶ ὁ δὲ δὲν ἀναφέρονται ρητῶς ἐν τῷ προανα-
φερθέντι ἄρθρῳ 82, ὅπερ ὡς εἰδικὸν δὲν δύναται
νὰ ἐπεκταθῇ.

Πρὸς ἐξασφάλισιν κατὰ συνέπειαν τοῦ προ-
μνησθέντος προνομίου τῆς γυναικὸς καὶ τῆς
ἐπιστροφῆς τῆς προικὸς εἰς τοὺς δικαιούχους
κατὰ τὸ Π. δίκαιον ἰδοὺ τί πρέπει νὰ γίνηται.

Ἀνάγκη κατὰ τὴν παροχὴν τῆς προικὸς νὰ
συντάσσωνται ἐνώπιον τῶν γραφείων τῶν κατὰ
τόπους Μικτῶν Συμβουλίων τῶν Πατριαρχείων,
Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν τὰ προσήκοντα
ἐπίσημα προικοσύμφωνα ἢ νὰ ἐπικυρῶνται ἐκ
κλησιαστικῶς, ἂν ἦναι ἰδιωτικά, καὶ ν' ἀναγρά-
φωσι λεπτομερῶς τὰ διδόμενα κινήτὰ ἢ ἀκίνητα
κινήματα βακούφια, δημόσιους γαῖας καὶ μούλκια
μὲ τὰ ὅρια τῶν ὡς προῖξ καὶ διὰ τακτερίου νὰ
γνωστοποιῶνται εἰς τὰ ἀρμόδια Κυβερνητικὰ
γραφεῖα τὰ προμνησθέντα ἀκίνητα, διὰ νὰ γί-
νονται αἱ δέονσαι σημειώσεις εἰς τὰ σχετικὰ
βιβλία τοῦ Αὐτοκρ. Κτηματολογίου (Τεφτέρι
Χακανῆ).

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σημειώσεων τούτων, ἐὰν

κατόπιν ἐπέλθῃ δίκη λόγῳ διαζυγίου ἢ θανάτου
ἢ πτωχεύσεως καὶ ὑπάρξῃ ἀνάγκη ἐπιστροφῆς
αὐτῶν εἰς τοὺς δικαιούχους εἰς τὰς δύο πρώτας
περιπτώσεις καὶ προφυλάξεως τῶν προικῶν
χρημάτων ἢ ἀκινήτων αὐτῶν, τότε συνωδὰ τῇ
ἀποφάσει τῶν Μικτῶν Ἑκκλησιαστικῶν δικα-
στηρίων περὶ τῶν προικῶν αὐτῶν θὰ ἐκτελῶν-
ται αἱ ἀπαιτούμεναι διατυπώσεις παρὰ τῶν Διευ-
θύνσεων τῶν κτηματολογίων καὶ τὰ κτήματα
καὶ χρήματα θὰ προφυλάττῳνται ἀπὸ τὴν πτώ-
χευσιν, καὶ θὰ ἐπιστρέφωνται εἰς τοὺς δικαιού-
χους κατὰ τὸ Πατριαρχικὸν δίκαιον.

§ 5. Περὶ προικὸς δικάζουσι μόνον τὰ Μικτὰ
Συμβούλια τῶν Πατριαρχείων, Μητροπόλεων
καὶ Ἐπισκοπῶν, οὕτω δ' ἀπεφάνθη συνωδὰ καὶ
Βεζυρ. ἐγκυκλίῳ πρὸς τὸν Νομάρχην Ρόδου κατὰ
τὸ ἔτος 1315 καὶ τὸ Α' τμήμα τοῦ ἐμποροδικείου
Κ) πόλεως εἰς τὴν δίκην τῆς Ε. Σ. κατὰ Ν. 1. ἀ-
ποκροῦσαν τὴν ἐναντίαν ἔνστασιν τοῦ Crédit
Lyonnnais δι' ἀποφάσεώς του ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου
1321.

Β'. Ὡς πρὸς τὰς διαθήκας.

Ἰδοὺ τὰ ἀναφεύμενα ζητήματα

§ 1. Τὰ δικαστήρια Νιζαμιέ καὶ ὁ ἱεραδίκης
Ρωμυλίας δικάζοντα ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ε. Ε-
περὶ διεκδικήσεως τῆς κληρονομίας τῆς θανού-
σης Ε. Φ. ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ διαθήκη αὐτῆς ἦν
ἄκυρος ὡς μὴ ἐπικεκυρωμένη πρὸ τοῦ θανάτου
τῆς διαθέτιδος παρὰ Πατριάρχου, Μητροπολί-
του ἢ Ἐπισκόπου ἐκηρύχθησαν παρὰ τὰς ἐν-
στάσεις τῶν ἐκ διαθήκης κληρονόμων ἀρμόδια
νὰ δικάσωσι περὶ κύρους διαθήκης χριστιανοῦ
ὀρθοδόξου καὶ ἐκήρυξαν ταύτην ἄκυρον συνωδὰ
ταύτην τῇ Βεζυρικῇ ἐγκυκλίῳ τοῦ 1891 (1306)
ὡς μὴ ἐπικυρωθεῖσαν πρὸ τοῦ θανάτου τῆς δια-
θέτιδος καὶ ἐπέδισκαν τὴν κληρονομίαν τῆς
Ε. Φ. εἰς τὸν αἰτοῦντα.

Τὸ Ἐξελεγκτικὸν Συμβούλιον τοῦ Σεῖχουλι-
σλαμάτου ἀπέκρουσε τὴν ἀνωθι ἀξίωσιν τοῦ τε
καζασκέρη Ρωμυλίας καὶ τοῦ Β' τμήματος τοῦ
Ἐμποροδικείου Κωνσταντινουπόλεως διὰ τῆς
ἐπομένης ἀποφάσεώς του, ἣν παραθέτομεν ἐν
μεταφράσει ὡς ἑξῆς

«Ἐπειδὴ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἵνα δικάσῃ
περὶ τῶν ἀναφνησομένων διαφορῶν περὶ τοῦ
κύρους καὶ τῆς αὐθεντίας τῆς διαθήκης παρουν-

σιασθησομένης μετὰ θάνατον ἐν τῇ κληρονομίᾳ τινὸς ὀρθοδόξου ἐκ τοῦ Γενους τῶν Ῥωμαίων καθορίζεται ρητῶς ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ τοῦ 1306, ἧς περικοπὴ μόνον (μέρος) μνημονεύεται ἐν τῇ ση μειώματι τοῦ προμηνησθέντος ἱεροδικαστηρίου, τούτου ἔνεκα ἀποφαινόμεθα ἵν' ἀνακοινωθῇ τῷ εἰρημένῳ ἱεροδικαστηρίῳ ὅτι πρέπει νὰ ἐνεργῇ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου.

Τ. Σ. Ἱερὸν Ἐξελεγκτικὸν Συμβούλιον.

19 Ζιλκαδὲ 321.

Ἀνακοινωθῇ τῷ ἱεροδικαστηρίῳ Ῥωμυλίας.

§ 2. Καὶ πρότερον τὸ Σείχουλισταμάτον τὴν αὐτὴν ἐκήρυξεν ἀρχήν, ὅτι δηλαδὴ περὶ κύρους ἢ μὴ διαθήκης δι' οἰονδήποτε λόγον δὲν εἶναι ἀρμόδια τὰ ἱεροδικεῖα, οὐδὲ τὰ δικαστήρια Νιζαμιέ (πολιτικά), ἀλλὰ μόνον τὰ Μικτὰ Συμβούλια τῶν Πατριαρχείων, Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ δν παραθέτομεν κατωτέρω τεσκερὲν ἐν μεταφράσει.

«Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Παναγιώτητα τὸν Πατριάρχον τῶν Ῥωμαίων.

Κατὰ τὴν διεξαχθεῖσαν ἀλληλογραφίαν συνεπεία τοῦ ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Θεοτατῆς Παναγιότητος ἀποσταλέντος τακิริρίου διαλαμβάνοντος, ὅτι ἡ ἐξέτασις τῆς ὑπὸ τῆς Ζ. Γ. κατὰ τοὺς Ι. Ε. ἀδελφοῦ τοῦ ἀποθανόντος Θ. Β. κινήσεως καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου Κισμετί Ἀσκεριέ θεωρουμένης περὶ διαθήκης ἀγωγῆς ἀνήκει εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, τὸ Σείχουλισταμάτον εἰς ἀπάντησιν διὰ τεσκερὲς αὐτοῦ ἀναφέρει ὅτι τὸ ἐξελεγκτικὸν ἱεροδικαστικὸν Συμβούλιον (Μετζλίσι Τεκδικατί Σεριέ) πρὸς ὃ παρεπέμφθη ἡ ἀπόφασις, ἀπεφάνητο ὅτι «ἐπειδὴ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐγκύκλιον αἱ ἐκ τῶν διαθηκῶν καὶ αἱ περὶ τοῦ κύρους αὐτῶν προερχόμεναι διαφοραὶ λύονται ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν Μητροπόλεων, αἱ δ' ἐπὶ ἐκδοθισόμεναι ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως δὲν ὑπάρχει δὲ λόγος νὰ ἐνεργηθῶσιν ἐξακριβώσεις ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Καζασκέρη Ρουμέλης ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ἧς τὴν ἀναεώρησιν ζητεῖ δι' αἰτήσεως αὐτοῦ ὁ ρηθεὶς Ι. Ε., ἐπιπροστίθησι δὲ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν Καζασκέρην Ρουμέλης.

Ἐφ' ᾧ εἰς δήλωσιν ἐγράφη ὁ παρὼν φιλικὸς τεσκερὲς.

Τῇ 21 Σεπτέμβριον 1320

18 Νοεμβρίου 1902.

Ὁ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων ὑπουργὸς

(ὑπ.) ΑΒΔΟΥΤΡΑΧΜΑΝ.

§ 3. Διαρκοῦσης τῆς αὐτῆς προμηνησθείσης διαφορᾶς περὶ τῆς διαθήκης τῆς Ε. Φ. συνεπεία τακิริρίου τῶν Πατριαρχείων διαμαρτυρομένων κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Β' ἔμποροδικείου καὶ τοῦ ἐφετείου ὡς παραβιασασῶν τὰ προνόμια τῶν Πατριαρχείων διὰ τῆς ἀκυρώσεως τῆς διαθήκης ἐκείνης ἐξεδόθη καὶ ὁ ἐπόμενος τεσκερὲς ἀρνούμενος τὸ κύρος τῶν μνησθεισῶν ἀποφάσεων. Μετάφρασιν τοῦ τεσκερὲς τούτου σπουδαιότατον ὄντος παραθέτομεν ὡς ἑξῆς:

«Τεσκερὲς τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1322 πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἀ' τμήματος τοῦ ἔμποροδικείου ἀπαντητικὸς εἰς τὴν σχετικὴν αἴτησιν τὸν κατὰ τὴν συζητήσιν τῆς δίκης Ε. Ε. κατὰ τῶν C. L. καὶ O. B. καὶ τῆς παρεμβάσεως τῶν ἐκ διαθήκης κληρονόμων τῆς Ε. Φ.

«Τὸ Β' τμήμα τοῦ ἔμποροδικείου δικάσαν περὶ τῆς παρεμβάσεως τῶν κληροδόχων ἐπειδὴ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐγκύκλιον αἱ διαθήκαι διὰ νὰ θεωρηθῶσιν ἔγκυροι καὶ ἀποδεκταὶ δέοι νὰ φέρωσιν ἐπικύρωσιν πρὸ τοῦ θανάτου καὶ ἐπειδὴ ἡ προσαγομένη διαθήκη μὴ φέρουσα τὸν τύπον τοῦτον δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις πρὸς παρέμβασιν, διὰ ταῦτα ἀπέρριψε τὴν παρεμβασιν καὶ διέταξε τὴν παράδοσιν τῶν παρὰ τῇ Τραπεζῇ καταθέσεων . . . , τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐπεκύρωσε καὶ τὸ ἔμπορικὸν ἐφετεῖον.

Ἄλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐνστάσεως καὶ αἰτήσεως τῶν Πατριαρχείων, ὅτι ἀρκεῖ μία διαθήκη νὰ φέρῃ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἀρμοδίας Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καὶ ὅτι ἅπασαι αἱ διαφοραὶ αἱ πηγάζουσιν ἐκ τῶν διαθηκῶν θεωροῦνται ἀποκλειστικῶς ἐνώπιον τῶν Πατριαρχικῶν ἢ Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἐπιληφθὲν τοῦ ζητήματος ἐνέκρινεν, ὅπως τηρηθῇ ἡ ἐξῆς ἀρχή, τοὔτεστι αἱ διαθήκαι νὰ μὴ θεωρῶνται ἔγκυροι, ἐὰν δὲν φέρωσι τὴν πρὸ τοῦ θανάτου ἐπικύρωσιν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς τελευταίας ἐγκυκλίου.

(ἔπεται συνέχεια)